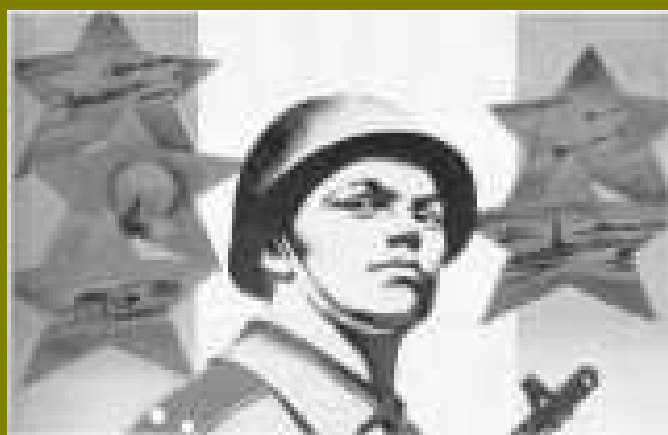

KAREL LUDVÍK RACIL ©

**VYVESTĚ ČERVENÝ LAMPÁŠIK
ANEB**

PROTI JASNÉ LINCE ROZUMU

K.L.RACYL * VYVESTĚ ČERVENÝ LAMPÁŠIK aneb Proti jasné lince rozumu

07-07-2003
01/01
Cena kart. 80 Kč
Krasyn -01-20-1985

KAREL LUDVIK RACYL
VYVESTĚ ČERVENÝ LAMPÁŠIK
 aneb
Proti jasné lince rozumu

Jméno:	Karel Jadrný
Den měsíc a rok odvodu:	28.10.1982
OVS která odvod provedla:	Pečiběřtice
Zdravotní klasifikace:	Schopen, ne pro III , číslo a stupeň nemoci: 377k, podle 370g
Je povinen vykonat základní službu v délce:	24 měsíců
Nástup do činné služby od:	4.4.1984 nastoupil voj. zákl. službu, presentován u VÚ 3412 Prostějov číslo rozkazu 70/84, zařazen do ZOV, ČVO 416
Přísahu vykonal dne:	29.4.1984
Absolvoval:	15.8.1984 - ZOV, ČVO: 416/ mechanik RTZ , u VÚ 3412 Prostějov číslo rozkazu: 163/84 16.8.1984 - Specialista 3 třídy, číslo rozkazu 163/84
Odeslán:	27.9.1984 k VÚ 6900 Mošnov Cvičen na funkci: Mechanik VKV, ČVO 416, číslo rozkazu: 160/84
Zařazen:	28.9.1984 Funkce staršího mechanika VKV ČVO 416 číslo rozkazu: TR160/84
Oprávnění získané v činné službě:	Třetí třída mechanika VKV - DR 163/84 Příslušník "Vzorné jednotky" - DR 194/84 Druhá třída mechanika VKV - DR 21/85 Vzorný voják - DR 68/85
Hodnost:	Vojín - 4.4.1984, Svobodník - 1.4.1985 Desátník -15.11.1985 Četař - 21.3.1986
Propuštěn do zálohy:	21.2.1986 Nařízení NGŠ č.09/ 1985

Slovo úvodem

Děj tohoto příběhu zapadá do let 1984 -1986, do země, zvané "Česko Slovenská Socialistická Republika ČSSR", kde vládla vláda jedné strany, jejíž členové "komunisté" měli a museli mít kořeny v jedné velké politické straně která nesla název, "Komunistická strana Československa-KSČ".

Tato strana byla v ČSSR stranou jedinou, jelikož lid této země (za podpory lidových milicí) tehdy při volbách žádnou jinou stranu "nechtěl volit".

Také to byl důvod proč komunisté žádnou jinou stranu nepovolili. A tak dostávala tato strana vždy sto procent volebních hlasů.

V té době, v té zemi bylo laciné mléko, chléb a pivo, nedostával se toaletní papír, dámské vložky a barevné televizory, na které se stávaly u obchodů dlouhé fronty. Mladí lidé hojně vstupovali do svazku manželského aby mohli zplodit hodně potomků, protože kdo budoval rodinu, budoval stát!

V hospodách se šuškal "protistátní" vtipy, jak je pojmenovaly komunisté, protože to byli vtipy právě o nich.

Umělci, než emigrovali za západní hranici, zde pěli písně o zemi kde ceny jsou stálý a lidi se maj.

A právě na západ od této země číhalo na ni největší nebezpečí! Tam totiž harašil zbraněmi "krvelačný kapitalista Americký imperialista".

Na krvelačného kapitalistu však tato země byla připravena! Její armáda - Československá Lidová Armáda, ČSLA, byla totiž připravena k obraně socialistické vlasti. Ve skutečnosti však to byla armáda nedobrovolně povinně odvedených branců na dva roky nejčestnější služby v životě každého muže. "Branci" by ale byli nejraději všude jinde, jen ne v armádě! Veleli jim lidé řídící se heslem: Co je nemožné bude možné, aby možné bylo nemožné a přesně naopak! Protože, když je listí málo zelené, natře se zelenou barvou aby bylo zelenější, což se také na vojně běžně dělalo. Jelikož jsem měl právě v těch letech ten správný věk na odvod do armády, jak se tehdy říkalo na "vojnu", byl jsem na vojnu odveden a dva roky si na vojně v ČSLA odsloužil.

Byly to dva roky plné absurdních i bizarních zážitků, dva roky plné odloučení, ponížení, vzteku, bolesti, zrady a smutku. Naopak proti tomu také plné kamarádství, poznání, krásných chvil, soudržnosti, krásy shledání po odloučení, očekávání, opilství a oplzlostí.

Služba v ČSLA, to co se tam dělo, je opravdu neopakovatelná a myslím si, že stojí za to si to připomenout!

A tak Vám předkládám příběh o mém "nedobrovolném" působení v ČSLA v letech 1984 až 1986. Události v tomto příběhu jsem sepsal tak, jak se opravdu staly a to i s jejich jadrností a otevřeností. Pravda některé události v tomto příběhu jsou popisovány asi trochu jadrně ale bylo by to škoda vynechávat, protože tak to prostě bylo!

I.Odvod

Pomalu se probouzím z ne moc vydatného spánku a civím na strop. Trochu mě bolí hlava., to bude asi tím,že jsem to včera trochu přehnal a vypil víc piva než je zdrávo, no ale hlavně to bude asi proto, ač jsem si to včera večer u piva s kámošema nepřipouštěl,že dneska jedu do Pečiběřtice k odvodu a tam se ukáže, jestli ze mne udělají vojáka a nebo,jak říkají Ti co už vojnou prošli,"kripla".

Přemýšlím co se asi u odvodu bude dít?

V tom slyším z kuchyně razantní hlas otce, "tak už konečně vstávej ať ti neujede autobus!

To jste včera museli chlastat skoro až do rána, když máš dneska jít k odvodu?"

"Nechlastali jsme!

Jen jsme se s klukama z vedlejší dědiny domlouvali kde si dáme v Pečiběřtících scuka, když já, tady z tý , "prdele" jdu na odvod sám! "

Obhajuji se a raději vylézám z postele, protože nemám chuť se dohadovat.Jdu k oknu a otevírám je, abych se podíval jaké je venku počasí. Na září je docela teplé a takové vlahé ráno.

Nejraději bych se psem vyrazil někam ven do lesa.

Zapínám si v pokojíku rádio na kterém je naladěna stanice "Hvězda" vysílající právě zprávy. Už je půl sedmé!

„Kurva!" říkám si v duchu, nejraději bych se na to vyprdl !

Z rádia se line hlas moderátora "v celé Československé socialistické republice během dneška proběhnou odvody branců do Československé lidové armády. Branci budou v ČSLA plnit náročné bojové úkoly při obraně socialistické vlasti"

„tak to určitě, celej na křivo ty venco!" říkám si duchu.

Rádio vypínám a není mě zrovna moc dobře po těle.

Opět se otvírají dveře

„Ježíš marjá ty jseš ještě v trenkách, vždyť už je tři čtvrtě na sedm!

Tak to jsem zvědav jak chceš ten autobus do Pečiběřtice na odvody stihnout ?!" hartusí otec.

„Nijak!" odsekávám „do "prdele" kde mám "kurva" zase ty kalhoty!" to už začínám být pořádně naštvaný!

Otec jako by to vycítil, začal couvat ven z pokoje

„no jak myslíš, já za to nebudu popotahovanej, když tam nepřijdeš !"

Už bych si asi opravdu měl pohnout abych to stihl, stejně bych tomu neušel

Asi bych si měl ještě umýt "šulina"!

Kluci co už mají po vojně, včera u piva říkali, že u odvodu prý prohlížejí i "šulina" a dokonce se dívají i do "zadku"!

Ale co, kašlu na to!

Já se nikomu do zadku dívat nebudu a komu se ten můj nebude líbit, ať si ten svůj políbí!

Konečně na poslední chvíli docházím na zastávku autobusu,která je hned u obchodu

Ale brzo zjišťuji, že brzo ještě není tak brzo, abych se vyhnul potůuchlým dotazům důchodců, tedy hlavně důchodkyň čekajících na příjezd chleba.

Jako první mě podrobila výslechu babka Vašíčková

„tak co Karle, jedeš se podívat do Pečiběřtic?"

Nemám náladu na zbytečné tlachání a tak osekávám

„já bych nejel ale musím."

„Aha vždyť ty vlastně jedeš na ty vodvody, že jó!"

trklo babku Vašíčkovou .

Z dalšího výslechu mě vysvobozuje příjíždějící autobus

sedám si hned za řidiče a nemám z té jízdy pra nic dobrý pocit.

Přijíždíme na autobusové nádraží v Pečiběřtici, vystupuji z autobusu. Mám ještě čas, tak jdu do bufáču na něco ke snědku. Ráno jsem se totiž nestačil nasnídat
Otvírám dveře bufetu a hned dostávám lepší náladu.
V bufetu už jsou kluci z vedlejší vesnice, Josef, Petr a Zdenek, kteří jdou taky k odvodu a se kterými jsem včera dopodrobna asi do půlnoci probíral co budeme po odvodech páchat.
S velkou úlevou, že už v tom nejsem sám, mám hubu od uch k uchu a hulákám „nazdar kluci! teda to bych nečekal, že už tady budete!“
Josef zvedá ruku na pozdrav a zvesela praví,
„tak co Karle půjdeme tam nebo se na to "vyserem" ! "
"No já nevím a co myslíte vy kluci?" ptám se Petra a Zdenka.
Zdenek který už má upito půl piva, začíná po včerejšku chytat decentní drbku, zahlaholí....,
„ hele kluci mi tam půjdeme!, mi totiž nejsme žádný "sračky" ale potom to rozjedeme!
To se bude dít vůle Páně, až budou všichni čumět!"
A tak si všichni svorně přitakáváme, objednáváme pivo s rundu rumu, protože v rumu je pravda a pravda se musí ukázat!
Právě v tu dobu jsem začal mít podezření, že den mého odvodu do ČSLA bude pro mne asi nezapomenutelný!
Je půl deváté máme dopité pivo a rundu rumu
"Hele kluci pojd'te odbudeme si to! Potom nakoupíme kořalku a roztočíme to !" dává do hlasu Zdenek.
Nikomu se nám ale do toho nechce protože už máme trochu "naváto".
Přece jenom platíme a odcházíme s úsměvy na rtech do Pečiběřtického "Klubu pracujících" kde se odvody konají.
Stoupáme po schodech do prvního patra a jak se tak blížíme k sálu kde se odvody konají, dochází nám najednou humor.

Ten nám odejde úplně když Josef odevře dveře a jako první vstoupí do sálu, přehlédne ho....., a poté praví jediné co se na to dá říct „no kurva!"
Po levé straně sálu je řada stolů, za každým stolem sedí jeden zapisovatel, vedle stolu stojí člověk v bílém plášti pamatující první světovou válku, pravděpodobně doktor "důchodce", tímto si přivydělávající.
Před stoly se pohybují, na začátku řady ještě oblečení nastávající "Branci", aby postupujíc směrem ke konci řady stolů, odkládali při různých prohlídkách své svršky.
Na konci řady stolů, kde už jsou nastávající branci úplně nazí, nejsou zapisovatelé ale zapisovatelky!
Ženy věkem tak kolem padesáti let.
„Ty vole, dívej támhle dozadu na konec sálu, to je teda síla !"
strká do mě Zdenek.
A taky, že jo!
Při pohledu do těch míst jsem užasnul!
U posledního stolu stojí doktor před úplně nahým nastávajícím brancem.
„Tak soudruhu a teď si stáhněte "předkožku" přes "žalud" abych se vám tam mohl podívat jestli tam nemáte tvaroh, tak a teď se otočte, předkloňte se a roztáhněte si půlky !"
Toto vyšetření se zjevným zájmem pozoruje z poza stolu zapisovatelka!
Užasle se dívám na zapisovatelku na konci sálu, která soustředěně sleduje brancovu okrasu mužství a jeho roztaženou "zadnici".
"Tý vole, tak na tohle jsme si měli dát těch rumů aspoň pět! "
„A já jsem si ještě ke všemu ráno neumyl "prdel" ! Já jsem nevěřil, že by to byla pravda, že se nám budou opravdu dívat i do prdele!!"

To už se na konec sálu dívá i Josef „ty vole ta rachejtle co zapisuje u toho zadního stolu, by toho kluka nejraději vojela!"

„Ty Josef běž jí to udělat, ať už tam neotravuje až přijdem na řadu!" probral se Petr z toho bizarního pohledu a zavrtil si do Josefa

„Tak co tady čumíte a nejdete dál..!" probírá nás z úžasu člověk v zeleném hábitu, tehdy nám ještě neznámé hodnoti.

"Tak kluci já jdu první" odhodlá se Petr a postupuje směrem k soudružce zapisovatelce u posledního stolu na konci sálu.

"Tak další" houkne zapisovatel u prvního stolu a přicházím na řadu i já.

„Vaše předvolání" chce po mě zapisovatel.

Podávám mu je.

„Jmenujete se Karel Jadrný?"

„ano" odpovídám zapisovateli na otázku.

„Dejte mi váš občanský průkaz" občanku odevzdávám zapisovateli, který si něco zapisuje do papírů.

"Soudruhu postupte si k dalšímu stolu" praví zapisovatel a já poslušně přecházím k dalšímu stolu.

„Tak soudruhu co jste prodělal za nemoci?"

"No já jsem .., celkem žádné závažné nemoci neprodělal. Akorát jsem měl komplikovanou angínu ze které vznikly komplikace s následným zánětem srdečního svalu a proto jsem byl dlouhodobě léčen na angínou "pectoris". Jsem na jedno oko slepý, protože mám těžkou tupozrakost. Mám jedno "varle" níž než to druhé! Špatně srostlou komplikovanou zlomeninu pravé ruky, no a to by asi tak bylo všechno".

„No poslouvejte soudruhu vy jste zralý na modrou" zcela vážně praví doktor, ač se jaksi divně uculuje a posílá mě k dalšímu stolu. A tak se pomalu přes dotazy, zda jsem byl trestán, nebo někdo z mé rodiny, jestli jsem ženatý, kde pracuji, kde bydlím apod., dostávám až k poslednímu stolu.

Cha, jak to na ně krásně hrají!

Podle toho jak se tváří, modrá mě nemine! Jenom si v duchu říkám, jestli to trochu s těma mejma nemocema moc nepřeháním?... ale hned to zavrhuji.

Tak a už je to tady a já stojím u posledního stolu v hubě mám jako v polepšovně, raní pivo a rum už ze mě vyprchal a to zrovna teď, když bych potřeboval alkoholovou oporu!

„Soudruhu odvedenče..!" sakra jak mě to ta "pinda" řekla ...? prý odvedenče!

To vypadá jako bych už byl odveden, nebo co?

Dál přemýšlím jak to zapisovatelka myslela?

„Člověče, tak už si konečně odložte!" ozývá se už netrpělivě doktor. Ač se mi nechce, sundávám veškeré oblečení..

"Ponožky nemusíte!" upozorňuje mě zapisovatelka, která sleduje můj "branecký striptýz".

„Nějaké pohlavní choroby jste neprodělal? člověče pojd'te blíž!"

S těmito slovy si mě doktor přitahuje blíž k sobě. Sahá po mé okrase a stahuje mi předkožku přes žalud.

Cítím se dost trapně, jak na mě ta stará "gréca" zapisovatelka civí.

"Otočte se a předkloňte se..!" dostávám nový povel od doktora.

Fakt je to pravda!

Otáčím se svým pozadím k doktorovi.

Tak oni kluci opravdu nelhali, on se mi asi fakt chce dívat do "prdele"!

S těmito myšlenkami se předkláním a čekám co bude dít?

„Roztáhněte pülky!"

Poslušně plním příkaz doktora, s touhou, abych tu potupu už měl za sebou!

Po prozkoumání mé zadnice doktorovým prstem, zapisovatelka zašveholí, tak to vidíte a máte to za sebou!
 „Můžete se obléci!" praví doktor.
 Zatím co se oblékám, doktor píše něco do karty kterou si nosím při tom "tahu" s sebou.
 „Počkejte si v předsálí, než vás zavoláme a sdělíme vám, jestli jste byl odveden!"
 Po těchto slovech zapisovatelky odcházím od posledního stolu do předsálí, kde už na mne čekají Josef, Petr a Zdenek
 „Tak co vole? Seš z toho nějaký vedle! Vid' Zdenku?"
 má ze mě srandu Josef.
 Samozřejmě Zdenek si přisadí „tak co prohlídla Ti ho? Nestoupl Ti? To víš zelený "paka" !"
 „A co nás teprve čeká jestli nás odvedou! Podle toho co jsem slyšel, nějaká veřejná prohlídka zadku je proti tomu úplný "hovno"! "dodává Petr.
 Je vidět, že už to mají za sebou delší dobu, protože jim viditelně otrnulo.
 Chvilí se bavíme o tom, jací jsou "zelený gumy" debilní "paka" a o těch starých "rachejtlých", které by si asi ještě "hrkly" ale už na ně, podle slov Josefa, nikdo nechce vlézt, tak se aspoň dají naverbovat k odvodům jako zapisovatelky, aby mohli nastávajícím "obráncům vlasti" čučet do "prdele".
 "Podle čeho je asi vybírají ?" přemýšlí Petr nahlas a vrtá mu hlavou, jak se asi k té funkci dostaly?
 Z dlouhé chvíle takhle kecáme, když v tom jedna ze zapisovatelek zavolá „přijde za mnou, soudruh odvedenec" a zazní moje jméno.
 „Soudruh odvedenec", zazní Zdenkovo jméno
 „Soudruh odvedenec", zazní Josefovo jméno
 „Soudruh ", zazní jméno Petra.
 Ale jak to, že u Petra jenom soudruh a ne soudruh odvedenec, zavrtá mi hlavou?

Přicházíme k zapisovatelce.
 Jako první jí hlásím své jméno „tak soudruhu Jadrný, gratuluji vám k Vašemu úspěšnému absolvování odvodu. Zároveň blahopřeji k tomu, že budete moci vykonat, i když s jistým omezením, vaši nejčestnější povinnost, obranu Československé Socialistické republiky. Od této chvíle jste u "OVS" veden jako branec před nástupem na "ZVS". Vyjádření vám přijde poštou, gratuluji vám!"
 S těmito slovy mi zapisovatelka předává jakýsi papír.
 Tupě na zapisovatelku "čumím" a nejsem schopen slova, беру od ní papíry a v duchu si říkám, "kurva fix" no to je v "prdeli". Tak jsem je krmil kecama, roztahoval před nima prdel a stejně to bylo na nic!
 No doufám, že aspoň to omezení bude pravda!?
 U Zdenka a Josefa je postup skoro stejný, akorát, že nejsou "omezení" jako já ale vykulený jsou stejně!
 Už z nich nejde ani prd, natož nějaké vtipné slovo.
 Ale u Petra je to jiné !
 „, Vás jsme soudruhu bohužel, pro váš zdravotní stav nemohli odvést a proto máte na rok odklad"
 Vidím jak Petrova očička zazářila úsměvem a s úšklebkem si v duchu říká, tak a teď mi polibte "prdel"!!!
 „Soudruzí, na památku vašeho odvodu jsou pro vás v předsálí připraveny kytičky se stuhami "pronáší k nám zapisovatelka. Pomalu a sklesle odcházíme z předsálí Pečiběřtického "Klubu pracujících".
 V předsálí dostává každý odvedený branec dvě kytičky se stuhami které si připne na pravou a levou stranu své hrudi.
 Každý kdo dostal odklad, dostává jednu kytičku se stuhou, kterou si připne na levou stranu hrudi.

II. Modrá unikla

Vycházíme z Pečiběřického "Klubu pracujících" na ulici. Ještě ráno by jsme nevěřili, že nás odvody dokáží tak zničit. Čumíme na ulici na lidi a nevíme jaksi co dál a nejde z nás ani prd, dokonce ani z Petra, kterému asi došlo, že když má odklad, můžou ho odvést třeba za rok a potom oproti nám, kdy mi už budeme mít rok vojny odkroucený, on bude teprve nastupovat. Ještě ke všemu má jenom jednu pentli a každé pozná že je "kripl". Najednou, jako blesk z čistého nebe nás probírá Josef „táááák "Kurva", ještě tam přece nejdeme!" Zařve. Lidé se otáčí a jaksi s pochopením nám dávají němě za pravdu, protože asi ví, proč a z jakých důvodů tam tak tupě civíme. „Do "prdele" a víš že jo",! kde je ještě vojna a kde jsme mi!? " „Jdeme nakoupit kořalku a rozjedeme to! Ať se děje vůle Páně" už zvesela se přidává Zdenek. „Jo co má shořet ať shoří! Tu vašu kravu ve stodole už stejně nikdo nezachrání" přidává Josef a ten když něco takového řekne, tak to teda bude stát za to! Děj se vůle páně ! A že to stálo za to, to tedy stálo!

Tak to aspoň zapijeme

No a vůle páně se odehrávala asi takto:

Na zapití zážitků a šoku z absolvování odvodu bylo nakoupeno

-2l rumu

-2l vodky

-0,7l bechera

-0,5l zelené

Dále bylo vypito nezjištěné množství piva, není možné věrohodně doložit, pravděpodobně v průměru na každého 5 piv.

Při absolvování trasy vůle páně bylo navštíveno postupně

- 3 samoobsluhy kdy pouze v jedné nám neodmítli přes zákaz prodeje většího množství alkoholu z důvodů konání odvodů prodat takové množství alkoholu jaké jsme požadovali

-jeden fotograf který z nás měl náramnou radost, jelikož po našem příchodu mu odešli všichni před námi na foto čekající zákazníci.

Dále bylo navštíveno restaurační zařízení v pořadí

-hotel Slavie

-restaurace "Dělnický dům", "U špinavého cecka", " U Podlipnů", "U Pacholka" a hospoda v obci Vodohíně.

Při absolvování trasy došlo k ,

nabídnutí přípitku každému koho jsme potkali,

inzultování jednoho příslušníka VB v civilu jelikož jsme se mu jevíli příliš opilí, odmítnutí obsloužení v jedné restauraci z důvodu naší opilosti, políbení nezjištěného počtu dívek a žen všech věkových kategorií (pravděpodobně i starších dam) a jednoho psa.

K způsobení zpoždění jednoho motorového vlaku, pozvracení záchodů ve vlaku, v hospodě u Pacholka a také k pozvracení Josefových kalhot.

Byl také poškozen jeden traktor zn. Zetor 6911 spolu s vraty garáže JZD Vryhorv a to tak, že jsme se potkali s řidičem traktoru v hospodě ve Vodohíních, kde byl na pivě a posléze i na odvedenecké kořalce.

Shodou okolností byla ve Vodoháních konečná naší trasy a v hospodě závěrečná, takže traktorista se rozhodl, že musíme ještě na kořalku k němu domů.

Svorně jsme se nasoukali do traktoru a vyrazili cestou k domovu "lumpáckou stezkou". Lumpácká stezka se říkalo tajné "stezce" na zapřenou.

Traktor byl řízen společnými silami a to tak, že volant a přidávání plynu měl na starost traktorista, řazení a případné brždění (při té jízdě nebylo použito) spolujezdec sedící na pravé straně, no a navigaci a vymačkávání spojky spolujezdec po levé straně.

Traktor parkoval traktorista v garáži JZD postavené pod kopcem naproti jeho domu. Měl naučenu takovou fintu, že když byl na pívě na zapřenou kvůli manželce, nechával vrata garáže otevřená tak, aby mohl při návratu z hospody sjet bez motoru a světel svižně z kopce a nepozorován neslyšně zaparkovat do garáže.

Bohužel ten den byla vrata z nějakého důvodu zavřená!

Na to, že jsou vrata zavřená jsme přišli při zhasnutých světlech asi tak dva metry před nimi, kdy už se nedalo dělat vůbec nic

A protože selhala koordinace v řízení traktoru stačil traktorista akorát zařvat „kurva“ která "piča" tu garáž zavřela!?"

Potom už následoval jenom strašný rachot, traktor drtil vrata garáže tak, až je vyvalil i s futry a v první chvíli to vypadalo tak, že snad spadne celá budova v níž je garáž umístěna.

Byl to takový rachot, že byl slyšet po celé vsi!

V hromadách prachu jsme se jeden po druhém vymátožili z traktoru a po ohledání škod a zjištění, že nikdo z nás není, ani mrtev, ani zchromlý, dokonce ani zraněn a že štěstěna opět stála při nás, protože jak řekl traktorista člověku dobrému se nic nemůže stát! No a ač opilý, byli jsme si vědomi toho, že jsme zase provedli velký průser, jsme se raději rozešli domů.

Tak skončil den mého odvodu do armády který byl nezapomenutelný a rád na něj vzpomínám.

Bomba 730

I. Tak jsem tam jel

Po odvodu jsem pomalu začínal zapomínat na to, že nějaká armáda egzistuje, protože jsem skoro dva roky jsem žil normálním životem mladého muže a žil dál v nevědomosti co služba v ČSLA obnáší. Až jedno dne..... „přišlo úřední lejstro a v něm "dostavte se pro povolávací rozkaz". A protože, tenkrát jaksi nebylo vyhnutí, tedy když člověk nechtěl jít rovnou do krimu, pro povolávací jsem si šel a vněm stálo, nastoupí základní vojenskou službu u VÚ 3412 Prostějov. Tak a bylo po prdeli, dva roky v prachu.....

Vystupuji z vlaku na nádraží v Prostějově.

Před nádražím a na nástupišti nádraží se to hemží vojáky, jako by čekali zrovna na tenhle vlak! Nevěřicně civím, jako bych byl v hloupém snu.

To snad není pravda .. ! Východ nádraží je zastoupený vojáky a pomocníky SNB. Kontrolují každého "kluka" vypadajícího věkem tak na osmnáct až dvacet let.

Před nástupem na Základní Vojenskou Službu nám "brancům" dali místo občanky povolávací rozkaz, a tak, každý kdo nemá občanku, je odchycen a lifrován na Větriesku, není člověk, není nic! Je jen někdo, koho odchyť a někam ho na dva roky odvezou!

Stokrát mi říkali jak to tam chodí! Stokrát jsem se tomu smál!

Stokrát mi říkali jak to tam chodí! A já jsem tomu přece nevěřil!

A teď jsem tam na tom nádraží stál, mladý hošík z malé vesnice, který nevěří svým očím!

No to se z toho poseru!

Zavzpomínám na hospodské řeči, kdy se povídalo, že někomu na vojně vypadaly vlasy, někomu z toho ruplo v "kuly" a někdo se ocitl až na té tenké čáře života, za kterou když vkročí už není návratu! V té chvíli jsem ještě netušil, že na té čáře budu taky párkrát stát a někdy to bude sakra blízko od toho, abych to zabalil! Až teď na mě v plné síle dolehl strach z toho, co se bude dít dál? Co bude, až mě tam zavrou?

Tenkrát jsem měl opravdu strach z neznáma, zkrátka jsem se byl "posranej" strachy!

II. Odchyt

Jdu směrem k východu z nádraží.

„Váš občanský průkaz" sahám do kapsy a na žádost vojáka mu podávám povolávací rozkaz.

Nemám čas ani vyslovit otázku, kde jsou kasárna a už jsem bez jediného slova doveden ke korbě špinavé khaki Větriesky a vyzván k nástupu na její korbu.

Korba nákladáku je už z půlky zaplněná. Sedám na pravou stranu korby a hned mi soused se slovy „střízlivý nás Ty kurvy nedostanou!", dává do ruky flašku rumu. Ochotně ji od něj беру a lačně piji, po palec.

Na korbu nastupují další zoufalci a hned dostávají do ruky flašku.

Na korbě toho zeleného nákladáku vládne docela dobrá nálada.

Najednou začínám, mezi dotazy kdo odkud je, zapomínat na to, že za chvíli to všechno civilní skončí!

Nákladák je plný a na korbu nasedá i voják který řídil "nakládku".

Sedá k zadnímu čelu korby a upozorňuje nás, že nebudeme dělat bordel, kouřit a blít a ještě nám dává doporučení, aby jsme vypili všechno co máme, protože za bránou nám to bude zabaveno!

Větrieska se dává do pohybu odjíždím na korbě špinavého nákladáku někam, kde nevím co mě čeká.

III. Příjezd do kasáren

Větrieska projíždí mě neznámým městem a zastavuje před zelenou bránou nad kterou je velká rudá hvězda. Vedle brány je oddělen zídou vchod, ze kterého vybíhá voják a běží k řidiči "Větriesky",

no voják, spíš vojáček, aspoň podle výšky, měří tak 158 cm.

Řidič Větriesky mu podává jakýsi papír „máš je všechny?" ptá se vojáček, dozorčí u brány.

„No jasný vole, když po cestě žádný nevyskočil tak jsou tam všichni!"

Větrieska je propouštěna do kasáren a zastavuje na prostorném placu uprostřed kasáren.

„Tak "hošani" jste doma" praví voják otevírající zadní bočnici Větriesky. A "hošani" na korbě se na sebe podívají a žádnému se nechce slézt z korby!

„Tak kurva co je?, to tam budete" zobáci" nocovat nebo co? Zařve voják čekající na náš příjezd.

„Co řveš ty "čuráku" " oboří se na něj kluk sedící vedle mě.

Voják "čurák" se na něj podíval takovým pohledem, jako by ani nevěřil, že se mu něco takového vůbec opovážil říct!

„Cos to řekl?,já Ti garantuju, že pokud budeš na Prostějově, slovo "čurák" už se neodvážíš říct! Hochu ty se z toho "ojebeš"!

Ty, budeš mít vojnu!"

„Kluci pojďte, to nemá cenu" pomalu slézáme s korby.

Nikdo další už se neopovází protestovat,protože tušíme, že tohle už není normálně myslící civil a že, v zájmu neposrání si vojny hned na začátku, budeme raději držet hubu.

Slézáme z korby.

"Pozerajte sa,ako som si na tom nákladiaku ušpinil nohavice!"

Hodí hlášku slovák, tak trochu navátej."Hele, než ty se podíváš z vojny domu,určitě ty tvoje "nohavice" budu aspoň třikrát prepraté!" upozorňuje ho jeden z vojáků.

Vždycky jsem si myslel, že s každým člověkem se dá nějak vyjít ale tady jsem si řekl,že s tímhle to asi nepůjde!

Divil jsem se jak je možné,že mě neznámý člověk,se ke mě může chovat jako k onuci. A mohl!

IV.Sprcha

Na plac přijíždí další Větriesky ze kterých lenošně a vláčně slézají další "ochránci socialistické vlasti", pravda někteří hodně pod parou a ještě zvesela pokřikují něco o zelených gumách.

Asi tak hodinu stojíme na place a čekáme co se bude dít. Kolem jedenácté hodiny přichází další voják, asi nějaká šarže a zařve „soudruzi....., teď se přesunete do budovy naproti vám, kde budete dbát rozkazů vašich velitelů!"

„To by mě zajímalo, kdo je můj velitel?" „Neboj se, to poznáš!"

V hloučcích procházíme dveřmi do budovy a scházíme po schodech ke sprchám.

V chodbě před sprchami jsou stoly na kterých jsou položeny papírové pytle.

"Soudruzi....., tady se vyslečete! Všechno vaše civilní oblečení a veškeré osobní věci které máte sebou, dáte do tohoto papírového pytle! Potom půjdete do sprch kde smyjete tu špínu civilu!

Někteří se konečně aspoň jednou za život pořádně umyjí! Pro tmavší kluky mám radu, že vody se nemusí bát !

Až se vysprchujete přejdete doprava, kde dostanete teplákovou soupravu, vyčkáte až si pro vás přijdou a odvedou k holiči!"

Dodneška přemýšlím, jestli to byl nějaký záměr a nebo to byl nějaký účel, že nás nechali prvně vysprchovat a až potom ostříhat?

Poslušně jako ovce plníme příkazy.

Dokonce i na ty největší hrdiny kteří se zdáli, že se jen tak nedají, dolehla jakási marnost a zoufalství. Ještě před chvilkou vykřikovali, nás nikdy nedostanou! Teď už jim dochází, že to nemá cenu a je to totálně v "hajzlu"!

Vyslékám se. Ještě nikdy jsem se,když nebudu počítat odvody,před tolika lidma nevysvlékal. Spořádaně sundávám

bundu,svetr,košili,boty,kalhoty,ponožky,tričko,trenky až jsem úplně nahý. Kamenná podlaha mě studí do bosích nohou.Chvilí přemýšlím jestli bych neměl svoje svršky, než je dám do pytle složit, aby se nepomačkaly.Ale pak si řeknu,že ne,protože stejně naházím všechno do jednoho pytle.Jak kalhoty tak boty a osobní věci,nechtěl bych to vidět až to přijde poštou domu.

Ale co, po dvou letech asi opravdu tady ten civil co házím do tohohle pytle nepoznám!

Smotávám svůj "civil" do klubka a společně se špinavejma botama ho házím do pytle.

Ze zamyšlení mě vytrhne hlas „napište si Vaši adresu na svůj pytel, kam Vám ho máme poslat!", příkazujíc další osoba v zeleném mi podává fixku.

Najednou si uvědomuji, že jsem úplně nahý a vůbec mi to nepřipadá mezi tolika cizíma lidma,které vůbec neznám, divné.

Ohýbám se ke stolu kde leží můj pytel,píši na něj adresu svého bydliště a jdu do sprchy.Ve sprše není přes páru vidět na krok a je tam hlava na hlavě.

Není mě to zrovna dvakrát po chuti!

Jsme namačkáni jeden na druhém, že cítím přirození mých spolu se sprchujících na stehnech a na zadku. Tak tohle jsem ještě nikdy nezažil a doufám že, už nikdy tenhle "buzerantův ráj" jak to někdo ve sprše trefně nazval, nikdy nezažiji! Do téhle chvíle jsem si myslel, že jsem dostatečně odolné "prase" ale tohle mě opravdu sebralo a jsem psychicky skoro na dně.

Je mi do breku a na blití!

Opravdu, doteď jsem se nepovažoval za citlivku. Přece jenom kluk z dědiny je na ledacos zvyklý ale tohle mě dost "vyhodilo z koleje"!

No opravdu se dá říct, že tenkrát jsem se cítil zoufalý!

Zbavený civilní špíny, vycházím ze sprchy, ve které už teče jenom studená voda. V hlavě mám z toho co se mnou teď děje, dost zmatek! Neumím si to jaksi srovnat do nějakého rozumného řádu. Každopádně to nechápu a předčí to všechny povídačky co jsem slyšel v hospodě u piva.

„Tak soudruhu vojíne pojďte sem“! Poslušně plním příkaz a jdu napravo, kde jsou nachystány teplákové soupravy.

Voják podávající mi teplákovou soupravu si mě přeměří a se slovy, „jaksi se vám to vojíne scvrklo raději se oblečte ať se na vás nemusím dívat“, mě posílá ven.

Oblékám se do teplákové soupravy.

Osprchovaní jsme odváděni k holiči, kde jsem holičem dotázán „jak to chceš ostříhat?“

Krčím rameny, protože tomuhle blbovi nebudu dělat radost z toho, že si budu vymýšlet jak, když stejně umí stříhat jenom jednu stejnou vojenskou míru.

„Tak to bude na kastrol, že jo?!“ praví a začne strojkem pěkně zkrátka stříhat mé civilní vlasy. Osprchovaní a ostříhání jsme odvedeni na rotu, každý ke své posteli. Na posteli je nachystáno hrozně moc věcí o kterých nemám ani páru na co můžou být.

Přichází voják který má přes prsa jakési patrony na šňůře a pravý „každý má na posteli "soustavu" věcí a prádla kterou uloží podle návodu přiloženého, do své skříňky u postele, prádlo srovnáte do komínků, které budou mít takové hrany, že když na ně šáhnu říznu se o ně! Tady se pozná kdo je mamčin mazlíček!"

„A co to jsou komínky?“ padne dotaz

„Á, a už tady jednoho máme, zrovna odpadl mamce od bradavky, že jo!?”

Kdo je tak těžce nepřipravený a neví, když jde na vojnu, co jsou to komínky, zeptá se tady přítomných bývalých zobáků!

Jo a ještě pro toho kdo to nezná co je ta zelená věc s těma krátkějma nohavicema, tak to jsou pravý slušivý vojenský trenky, vy paka! Jo a obléká se to pod kalhoty!"

Odchází se smíchem voják, očividně spokojen, jaký to vypotil vtip. Pomalu začínám ukládat věci na mé posteli do skříňky a dělá mi to problémy, věci se mi zdá moc a skříňka hrozně malá.

„Já jsem Pavel a ty " ptá se mě kluk který nastupoval na vojnu čtvrt roku před námi. "Já jsem Karel" odpovídám.

„Hele dej si to tam pořádně ať to máš všechno v komíncích, nebo ti to večer mazáci při kontrole vyhází! "Dostávám od něj radu kterou беру vážně, protože už ví, jak to na vojně chodí.

Nechápavě se na něj dívám a přemýšlím, jestli se ho mám zeptat, co to vlastně ty "komínky" jsou, abych třeba zase nevypadal jako mamčin mazánek.

„Do komínků to musíš složit tak, aby všechno prádlo mělo hrany jako krabice a bylo srovnaný do jedný roviny hezky nad sebou" Vyřešil to za mě Pavel.

Na ukázkou mi složil kalhoty od pyžama do komínku. Na posteli mám i nějaké konzervy ale na jídlo nemám ani pomyšlení a stejně nevím, jestli vůbec v tuhle dobu můžu jíst.

„Tohle je studená strava a raději si nechávej jednu konzervu v zásobě, protože když se mazáci vrátí z vycházky mají většinou hlad!,"dostávám další radu.

Už mám všechny věci srovnané ve skříňce a už trochu klidnější se dávám do řeči s Pavlem.Dostávám od něj další rady, které se mě potom dost hodily.

No, ono to snad nebude tak hrozný, pomyslím si, ale to ještě netuším jak se mýlím!

VYVESTĚ ČERVENÝ LAMPÁŠIK

I.

Vymazání mozků

„Súduhovja prišli stě vykonať svoju nejčestnejšiu povinnosť vo vašom životě! Verím, že si ju vykonáte čestně a zodpovedně! Mnohé vaše návyky z civila buděť museť po čas základnej vojenskej prezentácie zabudnúť!" Súduhovja ja pevne verím,že spoločně vykonáme dobrú robotu a buděť sa chovať tak, aby zme nemuseli vyvesiť červený lampášik ako znamení, že táto rota je rota opilcov zlodějov a kuriev!" Po první bezesné noci v kasárnách stojíme nastoupeni na buzeráku naproti tribuně s velkou červenou hvězdou a posloucháme řeč člověka který, podle jeho červeného ksichtu vypadá, jako by červený lampášik mohl vyvesit klidně hned!

„Kurva taky tě tak tlačí ty zasraný kanady!" „Mě jsou docela akorát" odpovídám na dotaz vedle mě stojícímu člověku oblečenému jako hastroš. Ne, že by měl horší mundúr jako mi ostatní ale jaksi to na něm vlálo a co nevlálo to mu bylo zase malé.

Tak tohle byl první člověk se kterým jsem se v kasárnách spřátelil. Máme postel vedle sebe a zdá se mi docela rozumný.A hlavně je taky z Moravy.

„Velitelja, veltě nástup k denému zamestnaniu!"
 S těmito slovy odchází velitel útvaru, major Koprivný z tribuny
 „Četo na můj povel pozor, vpravóóóó v bok" ozývá se ze všech koutů placu na kterém jsme nastoupení.
 Ale teď ještě kousek dozadu na první noc v kasárnách, protože mojí první noc v kasárnách rozhodně nemohu vynechat !
 „Musíš si dávat bacha na to co říkáš a taky musíš znát číslo mazáků"
 „číslo čeho?" ptám se Pavla a vůbec netuším o čem je řeč. „No přece jejich číslo, mazáků" dostávám odpověď která mi stejně nic neříká.
 „Oni jsou nějak očíslování ?" ptám se znova.
 Na Pavlovi už je vidět, že si myslí, že jsem asi zvlášť natvrdlej kousek a dává se do strašného smíchu, až mu lezou oči z důlků.
 „Tak to se některého z nich zeptej a uvidíš co se potom bude dít!"
 „Ty Pavle tak mě to prosím tě řekni" žadoním na Pavlovi odpověď.
 „No to je přece jejich číslo za kolik to mají do civilu" konečně dostávám odpověď.
 „A za kolik to vlastně mají?"
 „Za málo" dostávám odpověď a stejně nevím zase nic.
 Na chodbě se ozývá ostrý zvuk píšťalky „nástup na večeri".
 Starší ne už zobáci, protože zobáci jsme teď mi, se zvedají ze svých postelí a jdou ke svým skříňkám na chodbě. Nevíme co máme dělat, jdeme taky na chodbu a také si stoupáme ke svým skříňkám.
 „Draci teď si vezmete pytlíky s příborem a půjde se na zob" říká nám člověk který je dozorčí roty, což vím taky od Pavla.
 Scházíme z druhého patra před budovu kde teď bude náš nový domov.
 „Pozoóóó!!!, na můj povel v trojstup nastoupit!" zařve dozorčí roty.
 Jakýsi chuml lidí se dává dohromady a řadí se do řad.
 „V prvoóóó v bok! Pochooo déééém vchod!"
 Trojřad se dá do pohybu no vlastně jeho první část, kde jsou mazáci a vojáci přece jenom déle sloužící.

Né tak mi zobáci, mi zůstáváme stát, protože tenhle povel nám tenkrát vůbec neříkal a tak jsme ani nevěděli co máme dělat.
 „Tak kurva draci vy nepůjde na bigus nebo co ?"
 „Hele bigus další nové slovo" šťouchá mě hastroš vedle mne do lokte. Dáváme se zmateně do pohybu směrem do předu a protože přední řady s mazákama se mezi tím zase zastavily, narážíme do nich a máme z toho dost velkou legraci.
 Né tak mazáci, protože těm se to očividně nelíbilo!
 „To snad ani není možný, takový tupce jsme tady ještě neměli! "
 Takovým divným pochodem se dobelháme směrem k jídelně.
 „Na můj povéééél zastavit stát!" zní další povel dozorčího roty.
 Mazáci zašlajfují na dvě doby skoro na fleku. Né tak zobáci, ti to hrnou dál a to tak, že sílou setrvačnosti tlačí mazáky před sebou na schody jídelny, až jeden z mazáků klopýtne o schod vedoucí do jídelny a padá! Zvedá se a řve, že takový "kurvy" tupý ještě neviděl a jeho pohled už by sám od sebe zabíjel, natož potom, kdyby měl v ruce samopal!
 „Do psej matěry a kočičej strygi, vy vtáci pojebaný, vy stě němali branecký kurz, či čo?, ž e tu robýtě také kokociny vy chuji?"
 Přiznám se, že tuhle řeč v tomhle nářečí jsem slyšel poprvé a zarazilo mě, co tím bylo vůbec řečeno. Ale potom jsem se neudržel a začal jsem se smát a to byl můj první omyl!
 „Čo se řehoceš ty pasgŕ!"
 Okamžitě přestávám ale naopak po téhle divné slovenštině se začínají řechtat všichni ostatní zobáci. A protože na dav se nedá jaksi moc působit, upadám v nemilost já, jako první původce tohoto výsměšného a potupného řehotu.
 Tak a hned druhý den si mě "oblíbil" jeden z mazáků. A byl to hodně velkej blbec z východu Slovenska!

Tak takhle nějak jsem prožíval začátek vojančení a pomalu se prokousával k civilu. Denní život vojáka zobáka, obnášel budíček v 6 hodin, potom ranní rozcvičku, ze kterých jsem ze začátku zvracel, protože to byl dost "záhul", kdy se běželo kolečko okolo "cintorína" tak jeden kilometr, prokládané zastávkama na kliky, nikdy ne méně než 50 kliků a na dřepy nikdy ne méně než 200 dřepů. To bylo dobré, to se člověk podíval alespoň ven z kasáren. Potom doběh zpět do kasáren kde rozcvička pokračovala chůzí v dřepu tzv. kačáky, to když měl člověk (vlastně voják) pěkně napumpovanou krev v žilách z toho běhu, taky dobrá pakárna a navrch na konec rozcvičky, "kačáky" do schodů do prvního patra kde jsme měli ložnici.

No myslím, že za takovou průpravu by se nemusel stydět ani vrcholový sportovec. Ze začátku to mé tělo nestíhalo vstřebat a několikrát jsem z toho doslova zvracel, startky šly z těla ven, protože....., no dost záhul!

Po rozcvičce rychlá ranní hygiena, snídaně a ve všední den nástup na denní zaměstnání, tj. pořadová cvičení, škola a výcvik s tematikou RTZ techniky, šprtání o prostředcích a taktice řízení létání, tam byly dobré hlavně přestávky, to se dalo kouřit a taky se hojně kouřilo. Poté oběd a do tří hodin zase studium, tentokrát "samo".

No a potom následovalo osobní volno, které ale pokud voják neměl vycházku, nikdy osobní nebylo.

Když se poštěstila vycházka, která však byla podmíněna mimo jiné i perfektně vyčištěnými kanadami, pořádkem v osobních věcech, to je, prádlo srovnané do komínků, čistý pytlík na příbor, perfektně ustlanou betlí a hlavně dobrou náladou mazáků, šlo se většinou do lidového domu na smažák, zaplavat si a kouknout se po ženských, které většinou s vojáky nic nechtěly mít, do městských lázní. Když vycházka nebyla, měl voják aspoň chvíli volno na přečtení nebo napsání dopisu domů a při "extrémně" dobré náladě mazáků se voják zobák někdy i podíval na televizi.

Poté taková zvláštní činnost, čištění kanad. Kdo byl na vojně ví, proč zvláštní. To praktikovali někteří z mazáků, a bylo to čištění kanad na čas, kdy voják musel stihnout nakrémovat a vyleštit kanady do takového lesku, že musely být jako zrcadlo. Používaly se na to různé triky, např. zapalování krému na boty (leštidla) aby krém byl tekutý a tím i dobře roztíratelný. Tomu kdo nestíhal stanovený čas a přišel poslední na kontrolu vyčištěných kanad, udělil většinou mazák který kontrolu dělal, nějakou tu službu buď v kuchyni, ve strážnici nebo škrábání brambor a takové podobné vym....!

Tak a to se dostávám ke službám o kterých ale až dál, protože to byla činnost u které to stojí za to, víc se rozepsat.

Po čištění kanad rajóny, úklid světnic mužstva a nástup na večeři

Po večeři kouřová s chvilkou volna.

Televizní noviny, které se nesměly nikdy vynechat.

Kontrola uložení a čistoty osobních věcí, osobní hygiena s přípravou na večerku.

V devět hodin večerka.

No a v noci.....?

Někdo spánek, někdo myšlenky na domov, někdo zase myšlenky na milou nebo manželku doma nezřídka spojené s onanií do kapesníku, aby nebyly fleky na prostěradle. O víkendech se denní režim lišil pouze tím, že v sobotu byly velké rajóny, kde se uklízelo naprosto všechno od umývání oken až po pastování podlah

Neděle, ta byla přece jenom trochu veselejší, kdy bylo víc televize a volna pro osobní potřeby. Přepírání si ponožek a již zmíněných kapesníků a tak.

Tak a teď se vrátím k těm službám.

Nejhorší služba byla v kuchyni a škrábání brambor, lepší už to bylo ve stráží a vůbec nejlepší byla služba na bráně ale po pořádku. Služba v kuchyni obnášela budíček již ve čtyři ráno a byla to podle mě vůbec nejhorší služba, spočívající ve škrábání brambor, umívání nádobí a podlah, čištění kotlů, odvážení zbytků a takové ojebovačky. Za mě v Prostějově vařili kuchaři typu, traktorista ze Znojma, který se jmenoval Buchta, Instalatér ze Zvolena Igor, automechanik Jarda z Kladna a nad tím vším bděl jeden jediný kuchař povoláním, Pepa z Kraslic.

Z této služby mě osobně utkvěl v paměti hlavně traktorista kuchař Buchta a jeho kousky. To když se mu čaj pro lampasáky zdál moc světlý, rozhodl se ho ztmavit jeho oblíbenou metodou a to metodou koštětovou.

Nechal si podat to nejšpinavější koště, kterým se zametala podlaha ve varně. Kdo byl někdy na vojně za komunisty v kuchyni ví, jak takové koště vypadá, no málo kde se takový humus nacházel.

A tím nejšpinavějším koštětem ze kterého kapala špína, ten čaj pěkně zamíchal, až se na něm udělala mastná kola a opravdu dost ztmavl. U něj ztmavit čaj lampasákům prostě nebyl problém. A to nebyl jediný jeho kousek, když nebudu brát v úvahu házení talířů po zobáčích. Vzpomínám si ještě na jeden jeho oblíbený. Když se dovezla vajíčka na vaření, které se vařily i se železnými přepravkami ve kterých byly skladovány, byly mezi platy vajíček zalezlé myši. Některé byly pěkné kousky. To vždycky Buchta při rozebírání plat s vajíčky číhal na tu svou myšku a když jí chytil začalo mučení. Dal jí do takové velké otočné díže na míchání těsta, přidal jí tam trochu vody aby si myška zaplavala a asi aby se nenudila, museli zobáci na službě s tou díží točit. Potom, až byla myš "unavená", protože díž byla hladká a myš se neměla kde zachytit, jí trochu osolil a okořenil život.

Až už toho měla opravdu dost, přidal Buchta mouku nasadil metly, které se slovy, „aspoň to budou mít ty kurvy lampasáci jako houskové knedlíky“ pustil a zadělal lampasákům na knedlíky. Až bylo těsto uhněteno, dostal jeden ze zobáků úkol vybrat z těsta viditelné kousky zbytků z myši a běda jak některý z lampasáků v knedlicích nějaký ten kousek myši objevil, to měl ten zobák "UPPDKV" což je v překladu "ÚplněPoPičiDoKonceVojny"!

Když jsem tento postup zadělávání knedlíků viděl poprvé, myslel jsem, že sním ale nesnil jsem, byla to skutečnost!

Stráž v autoparku. To už byla taková lepší služba, protože voják "zobák" nemusel neustále poslouchat nějakého tupana ze zvláštní školy. Sloužilo se 24 hodin a stráž se střídali po dvouhodinových cyklech, dvě hodiny bdění na strážnici, dvě hodiny stráže v autoparku a dvě hodiny spánku.

No, tam se mi dost zamlouvalo střídání stráží na strážním stanovišti a formulace pronášená při výměně stráží která byla:

Strážný - „stůj kdo tam“

Velitel stráže - „střídání stráže velitel stráže plus strážný“

Strážný - „řekni heslo“

Velitel stráže - řekne heslo, které si většinou nikdo nepamatoval a bylo úplně jedno co řekne.

Strážný - pokud v noci velitele stráže nepoznal zavelel „nepoznávám osvětlí tvář“

Velitel stráže - rozsvítí baterku a svítí si na obličej

Strážný - většinou pozná a dá povolení ke střídání stráží i když většinou poznal leda tak "prd", protože už se nemůže dočkat až půjde na strážnici.

A když se člověk uměl dobře "posrat" ve stráží, mohl dostat i opuštěák, což se jednomu z vojáků taky stalo a opuštěák opravdu dostal. No a zbývá služba na bráně tak ta byla vyloženě dobrá.

Střídal se také dvouhodinové cykly, dvě hodiny bdělost u dozorčího stolku, dvě hodiny stojka u vchodu brány a dvě hodiny odpočinek. A i když mladý voják většinou střídal jen dva cykly a to bdělost a stojku, mohl kouknout tam ven do civilního "sektoru", kde se normálně žilo a sem tam s někým pokecat.

Z téhle služby mám k dobru jednu historku která se prý na bráně stala ale já osobně jsem jí nezažil.

To když sloužil na "dévětárně" major "magor" Krupka, chtěl vždy po službě na bráně, aby každé auto které vjede do kasáren celé zkontrolovala třeba i s korbu.

Jednou když měl "magor" službu, přijel k bráně kasáren pekař s pečivem do kuchyně. Služba otevřela bránu a chystala se provést kontrolu ale pekař jaksi pospíchal a projel přes bránu bez kontroly. Bohužel k jeho smůle ho uviděl "magor" a nenapadlo ho nic jiného než vytáhnout pistoly a milému pekaři prostřílet kola! Pekař zastavil, na nic nemeškal vyskočil z kabiny a pelášil z kasáren jako když mu jde o život.

Pak ještě služba pomocníka dozorčího a dozorčího na rotě. Tak tuhle službu jsem v Prostějově nevykonával i když samozřejmě vím jak to chodilo ale to si nechám až do Mošnova, tam jsem si toho jako pomocník a nebo dozorčí roty prožil docela dost a stálo to za to.

Ale před tím jsem ještě vykonal slib lidu, že budu bránit socialistickou vlast, tedy přísahu.

Po přísaze jsem se prokousával v poddůstojnickém kurzu, přes dny vyplněné naukou o RTZ letectva, kterou vedli lampasáci a "špagáti".

Jedním výjezdem a cvičením zabezpečení letového provozu rozvinutím a zprovozněním prostředků Radio Technického Zabezpečení letectva na záložním letišti, samostudiem a službami, k odjezdu do svého nastávajícího působiště a to má být letiště v Mošnově.

Ještě se zmíním o výuce RTZ letectva.

Výuku vyučovali vojáci z povolání a špagáti.

Špagáti rozuměj absolventi, tedy vysokoškoláci.

Výuku vedl i kapitán Kolařík.

Tak toho jsem měl rád, protože měl doslova kladný přístup k alkoholu a dobráckou povahu, což dokázal tím, že večer po cvičení

na záložním letišti, kdy měl velení, povolil mazákům kořalku a světe div se, sehnali si i holky. Taková dobrota u vojáků z povolání nebyla častým jevem. Nevím sice jak potom probíhala noc, protože jako zobáci jsme k těmto radovánkám neměli přístup ale vzhledem k tomu, že ráno všichni hledali plášť a další svršky kapitána Kolaříka, bylo to asi hodně veselé. On byl i takový "lidový vypravěč" a když měl dobrou náladu a dával k dobru tuto historku.

„Hele kluci, řeknu vám co jednou vymysleli vojáci za pičovinu, začal vždycky s vyprávěním kapitán Kolařík

„oni se na učebně nudili a tak je nenapadlo nic lepšího než, že na radiostanici naladili nouzový kanál a začali vysílat, že letí na trase mezi Moskvou a Prahou, a že v Moskvě jim asi zapomněli natankovat palivo, protože jim už došlo a začínají jim vynechávat motory“ pokračoval dál kapitán

„samozřejmě volání zachytili na věži a řídící létání se ihned opotil, protože někde ve vzduchu je éro a on je nemá nikde na radaru ale volání na tísňovém kanálu nesmí nikdo zneužít a má tu největší prioritu, začal ihned organizovat záchrannou akci a vyhlásil poplach. Vysílající vojáci mezi tím do éteru zahlásili, že situace je už kritická a padají, nechali ve vysílání krátkou pauzu a po tom do éteru zahlásili, kurva šéfe, to byla teda ale prda! Už to tady balíme éro vezeme do šrotu a jdeme na pivo!“

Tady vždycky major Kolařík udělal pauzu, aby jeho slova měli ten správný dopad a pokračoval

„Hoši kůůůůrva to byl tenkrát ale průůůůuser! Samozřejmě ty pitomce zaměřili a Ti šli potom na rok do Sabinova. No do prdele to vám povídám, ne aby vás něco takového napadlo udělat, to bych vám kule utrhnul až za ušima!“ i když hrozivě, ale vždycky s šibalským úsměvem zakončil své povídání major Kolařík, kterého jsem pro jeho dobrotivou povahu měl nejraději ze všech vojáků z povolání na Prostějově.

Tak plynuly dny vojenského života na které jsem si už pomalu zvykal. Po vykonání poddůstojnických zkoušek nám bylo oznámeno, že poddůstojnický kurz končí a kdo kam budeme odveleni.

Tak a teď už víme, kdo kam a u kterého útvaru bude po přijímači dál sloužit vlasti a dál plnit svou nejčestnější povinnost. Vím to i já je to Mošnov.

Jméno tohoto místa mi absolutně nic neříká, no vlastně neříká.....

„Jo na Mošnově tam je mazácká vojna, tam už to pár zobáků nevydrželo a raději se zastřelilo! To víš tam v té "prdeli" se také není co divit! Počkej ještě na nás budeš vzpomínat, až tam budeš shánět po nocích nějaký ten bigus pro mazáky! Jo, ty vole tam se běžně natírá listí, aby bylo zelenější"

Sdělují mi své různé vzkazky mazáci, aby mě trochu potěšily, kam že to pojedou. Samozřejmě jim nevěřím a беру to tak, že mě straší a myslím si, že horší než v Prostějově už to stejně nemůže být!

Ale, dost jsem se spletl!

Bylo to horší a to o dost horší no konečně můžete posoudit sami.....

II. Odvelení z Prostějova

Sotva jsem si začal trochu zvykat na vojenský život a prostředí v kasárnách v Prostějově, čeká mě odvelení.

Zase do neznáma, zase se mi honí hlavou myšlenky, jestli si budu muset zase prožít to co jsem si už jednou prožil při nástupu do Prostějova.

27.9.1984, 11:50, mám sbalenu plnou polní, nafasováno velké KáDěČko, sedím na betli a čekám až dostanu nějaký rozkaz na odjezd, odlet jak říkají mazáci, do Mošnova.

Sedím a přemýšlím co mě v Mošnově asi čeká?

„Zobák Jadrný“ zařve najednou dozorčí roty.

Zvedám se z betle a ještě jednou se podívám po světnici a pomyslím si, že bych ještě docela rád naposled pokecal s Pavlem a s klukama, přece jenom obývali jsme den co den jednu světnici a to už si člověk zvykne.

Když vycházím ze světnice je mi teskno z neznáma.

Pomalu se šourám k dozorčímu u dozorčího stolku.

„Tak draku Jadrný dneska máš odlet co?“ dobírá si mě mazák který má dozorčího na rotě.

„Jo“ odpovídám.

„Co jo ???“

„Soudruhu dozorčí vojín Jadrný,..... hlásím příchod k odvelení“ zahlásím se.

„No vidíš to Jadrný, že to jde, jen si zvykej“!

„Jadrný u brány na tebe čekají tvoji nový mazáci z Mošnova, byli tady dělat zkoušky na specialisty RTZ druhé třídy, tak pojeděš s nimi“ dává mi příkaz dozorčí.

„Jo a jsou tady zilem a už na tebe čekají tak pohni!“

Odcházím z roty VÚ 3412.

Přicházím k bráně kde stojí zil na jehož korbě sedí čtyři vojáci. Na bráně zahlásím dozorčímu, že jsem připraven k odvelení. Mazáci si mě z korby zilu se zájmem prohlíží. Tak už mám vyřízeny všechny věci potřebné k odvelení, ještě se loučím na bráně s pomocníkem dozorčího, kterým je voják mého ročníku.

Přicházím k zilu a se zrakem upnutým na nárameníky jeho osádky se zahlásím největší „šajbě“ která tam sedí „soudruhu četaři vojín Jadrný hlásí příchod k odvelení.

„Dobrý Jadrný neblbni tady a vylez si nahoru“ říká mi mnou oslovený četař.

Jeho slova mě zarazila, protože o Mošnovu se v Prostějově povídaly o mazácích ty nejhrůzostrašnější vzkazky a já jsem čekal, že dostanou nějakou tu uvítací ojebovačku, abych si nemyslel, že je vojna nějaký med.

Lezu dozadu na korbu Zilu, který co nevidět vyrazí k Mošnovu na letiště.

„Tak jak se těšíš do Mošnova“ dostávám dotaz od desátníka, vedle kterého usedám.

„Nevím“ bojácně odpovídám.

„Neboj tam je dobře“ vykřesává ve mě naději, že to nebude tak zlé, voják sedící hned naproti němu.

Naskočí motor zilu a vyjíždíme směrem k bráně.

Brána se otevírá a vyrazíme k mému dalšímu nedobrovolnému působišti.

Khaki nákladák projíždí místy Prostějova, které jsem si za tu dobu co jsem zde působil oblíbil. Přemýšlím jestli se jsem ještě někdy podívám. Městské lázně, lidový dům a hospody do kterých jsme se sice moc často nedostali ale když jsme se dostali, tak to vždycky stálo za to, minulost. Zil vyjíždí z města nabírá rychlost a přes vlající plachtu ještě zahlédnu poslední domky Prostějova. Už jsme za městem a zil s monotónním duněním motoru nabírá rychlost. Sedím schoulený do sebe a přemýšlím o tom, že jsem si na Prostějov zvykl a že se mě tady docela zamlouvalo, protože mimo vojenské pakárny, budíčeků, rozcvíček, služeb, nástupů na rozkaz a nesmyslných rozkazů tady byli naproti tomu vycházky, výjezdy na brigády na kterých se dalo oddychnout od vojenského života a i něco srandy se na nich užilo. No a pak taky sem tam „kulturní“ akce které se docela daly. Jak tak přemýšlím zjišťuji, že zhruba před půl rokem by mne ani nenapadlo, že by se mě něco na vojně mohlo zamlouvat. Asi mě už měkne a zelená mozek. A nebo taky proto, že člověk si vždycky na všem tom špatném vybere i hodně toho dobrého.

Proti jasné lince rozumu

I. Mošnov

Z mého rozjímání mě vytrhne rozkaz desátníka sedícího naproti mně “hele zaklepej na řidiče ať zastaví abych se mohl vychcat!” Zvedám se a vrávoravým krokem jdu k přední části korby zilu kde je v plachtě okénko, kterým prostrkuji ruku a dlaní tluču do střechy kabiny. Neuvědomuji si, že moje zabouchání na střechu kabiny musí uvnitř působit jako výbuch, protože když na to řidič není připravený asi ho to hodně poleká. A taky ho to polekalo, protože zil prvně vybočí na levou stranu do protisměru, pak s ostře vrací zpět a brzdí, to všechno tak razantním způsobem, že na korbě nezůstane nic na svém místě a to včetně vojáků.

Uvědomuji si co jsem způsobil a říkám si, tak a teď to schytám, to bude sada!

Ale světe div se žádná nadávka na způsob, ty „kokot pojebaný a nebo „mladý pako vylízaný“, jenom se mi dostalo od desátníka, dá se říct, přátelské rady

“ty, příště do té kabiny tak nemlat’, nebo to s náma zasune Václav do škarpy!”

“A jde se chcat“ dává povel četař!

Všichni slézáme z korby zilu.

S kabiny vystupuje i řidič Pavel a zamračeně se rozčiluje “ který debil tak mlátí kurva na tu kabinu, asi nejste rádi, že máte všechny kosti a pazoury zdravý, že jo !“

“To tady mladej. Příště už to bude lepší, mi si ho na Mošnově už vychováme“

pronásí svobodník s velkými brýlemi, u kterého mne napadlo, že vypadá jako kobra a tak jsem si ho v duchu také hned pojmenoval.

“A jak ty se vůbec jmenuješ“ dostávám otázku od řidiče

“Já jsem Karel“ odpovídám mu

“já jsem pro dnešek Josef“ představuje se mi desátník

“a tady to je Igor“ ukazuje na svobodníka „kobru“

“no a tadyhle náš špagát četař Staník“ do třetice mě představuje mého posledního spolucestujícího. Stojíme u škarpy a při vzájemném představování, dokončujeme potřebu.

Škrábu se na korbu zilu a usedám na své místo.
Desátník Josef ještě před tím než vleze na korbu zilu, něco domlouvá s řidičem.

Když už jsou na korbě nákladáku všichni, dostávám od desátníka příkaz

“tak zaklepej na kabinu, že můžeme jet!”

Zvedám se a tentokrát už opatrněji klepu na kabinu.

Mošnov příjezd

.....jednotvárný dunivý zvuk motoru zilu mě ukoľébal do polospánku ze kterého jsem se vždy na chvilku probudil při přejezdu nějaké nerovnosti a nebo při průjezdu ostřejší zatačky, kdy jsem se musel přidršet úzké dřevěné lavice, abych z ní nespádl na zem. Při tomto krátkodobém probuzení jsem vždycky pootevřel oči, abych zjistil co dělají moji spolucestující, kteří taky podřimovali a nijak si mě nevšímali.

Je to zvláštní, ale při té jízdě jsem měl jakýsi zvláštní pocit jistoty a bezstarostnosti. Na korbě zilu bylo docela teplo, nikdo mě neotravoval a monotónní brumlající zvuk motoru mě uváděl do stavu bezstarostnosti s pocitem jakéhosi bezpečí.

Nevím proč, ale právě tento zážitek se mi pevně vryl do paměti, možná proto, že jsem čekal od mých spolucestujících mazáků z Mošnova na uvítání nějaké to připomenutí, že já jsem zobák a oni mazáci a tak mi předvedou nějaký ten "zobákův výcvik".

Možná právě proto, že jsme byl připravený snad úplně na všechno a jízda probíhala v klidu, přišlo uvolnění a pocit jakéhosi bezpečí.

Každopádně tento pocit se u mě na vojně už nikdy neopakoval! A tak možná právě proto jsem si ho tak dobře zapamatoval a nabyl jsem dojmu, že mé převelení a transport do Mošnova k VÚ 6900 je cesta k lepšímu. A tenkrát na korbě zilu jsem tomu docela i věřil.

Z polospánku mě probudilo až zastavení zilu.

“Tak a jsme tady“ zahlásil četař Staník

No a je to tady! Auž mě ta pakárna zase nastane, říkám si pro sebe v duchu. Jaké je moje překvapení, když po odhrnutí plachty korby nespátřím vojenský prostor obehnaný plotem a všechno v něm v barvě khaki. Namísto toho zil zastavil před budovou, která má nad vchodem nápis hotel.

Zatím co moji spolucestující slézají z korby zilu a baví se o tom, že musí zapít ty jejich třídní zkoušky a příjezd nového mladého na jejich rotu, já jsem v prvním okamžiku dost zmaten a bleskne mě hlavou, no teda jestli kasárna na Mošnově začínají hotelem, tak teda to nevím co si o tomhle mám myslet?

“Ty hele ale aby z toho nebyl průser“ obrací se na desátníka Josefa Staník

“Ale hovno, vždyť jsme se přece domluvili, že se v Mošnově stavíme na pivo, tak co. A lítačka ta dneska tak brzo odpoledne nepřijde“

uzavírá debatu desátník Josef

Po jeho slovech si uvědomuji, že vlastně ani pořádně nevím kolik je hodin, protože jsem úplně ztratil pojem o čase ale nejen o čase, prostě jsem se odevzdaně nechal vézt někam nevím kam, kde mě něco bude čekat ale nevím co, no prostě jako člověk, který proti svému osudu v této chvíli nemůže naprosto nic dělat a tupě se nechává ovládat.

Kouknu se na hodinky a zjišťuji, že je půl třetí odpoledne

“Hmmm pěkný cibule“ ohodnocuje moje hodinky svobodník Igor „kobra“

“jo docela ujdou“ odpovídám mu ve zvuku odjíždějícího zilu

“Tak jdeme na to pivo“ dává povel Staník

Tady by se dalo říci, že vojsko se dalo do pohybu a stoupaje po schodech ke dveřím hospody hodlá se opít a když ne opít, tak aspoň otupit a ulevit mysli zatěžkané neustálými myšlenkami a strachem z toho jak nespádnout do nějakého průseru, jak nejlépe „vymrdat“ s různými rozkazy, příkazy a náladami lampasáku.

Já jdu v tomto čtyřčlenném „vojsku“ na posledním místě a také jako poslední v stupuji do hotelu.

U útvaru v Prostějově by mě v životě nenapadlo, že po převelení bude má první cesta v Mošnově vést do hospody a nikoliv do kasáren.

Při usedání ke stolu se rozhlížím po hospodě a musím říct, že po tom co jsem o Mošnově slyšel, tedy hotel bych tady určitě nečekal. Každopádně hned v první chvíli se mi v této hospodě zalíbilo. Nebyla to žádná zaplivaná čtverka ale zároveň to nebyla restaurace jen pro prominenty.

“Tak co to bude“ přichází s úsměvem na rtech servírka
 “Zdeni,že se vůbec ptáš!“ hlaholí jeden přes druhého moji
 spolustolující mazáci a podle toho,že servírce tykají,dá se říct,že už
 zde mají něco odsezeno i odpito
 “Takže čtyři piva“ říká servírka
 “Jasně tady mladej si dá určitě taky.Aspoň ho otestujeme jaký má
 přístup k alkoholu“ uzavírá objednávku „kobra“
 Servírka odchází a já na ni civím,protože to co jsem řekl o hospodě
 platilo o její obsluze dvojnásob
 “Kočka co“ dostávám dotaz od Josefa
 “To ti teda řeknu“ odpovídám mu s očima na servírce ze které je
 nemohu odtrhnout
 Nebyla sice už nejmladší ale byla pěkná jak svým vzezřením, tak
 jakousi svou krásou zralé ženy
 “Tak tady jsou ty čtyři pivečka“ pokládá před nás servírka Zdena
 pivo a píše na lístek čtyři čárky
 Ještě jednou se rozhlížím po hospodě a mimo nás v ní krom dvou
 doudyků sedících v rohu a usrkávajících svou „rezavou vodu“
 nevidím
 “Pěkná hospoda co ?“
 “Musím říct, že po tom všem co jsem o Mošnově slyšel, takovouhle
 hospodu jsem tady nečekal“ odpovídám na dotaz četaře Staníka
 “A to tady máme pro tebe přichystané ještě další překvapení“ dodává
 s úsměvem Josef
 “Tak popojedeme“ bereme na povel svobodníka „kobry“ půllitr piva
 do ruky, přitukáváme si a já piji svoje první pivo na Mošnově

Chtěl(a) bys vědět víc ?

